

[Statsministeren]

stiltfærdig og saglig måde. Må jeg i den forbindelse sige, at for regeringen og socialdemokratiet er holdningen jo den, at vi fremlægger en økonomisk ramme for forsvaret i 1981, der er den samme som i 1980 – ja, den er endda større end i 1980, fordi der lægges ekstra 100 mill. kr., som vi har sparet i 1980, på. Det skal vi ikke bryste os af, men jeg vil gerne konstatere, at vi altså er oppe på præcis det niveau, som forsvarsforligspartierne har vedtaget var rigtigt i 4 år i træk. Der siger vi: det kan også fortsætte i det 5., måske også i det 6. og flere år, men i hvert fald i det 5. år. Det er det, vi siger, og så er det selvfølgelig, som det har været de foregående fire år, med de nødvendige pristals- og lønreguleringer, hvilket jo giver sig kontant udtryk i, at finansloven har et budget for forsvarsområdet, som siger, at det i 1980 var 7,3 mia kr., i 1981 er det 8,1 mia kr.

Dette her ved man selvfølgelig godt hos venstre og de konservative. Men det er nødvendigt at sige det af hensyn til offentligheden, der får det indtryk, at regeringen er ude med den store nedskæringskniv og er fuldstændig uansvarlig. Hvis det har været ansvarligt med et forsvar af det omfang, som vi har haft i 1980, kan det ikke være helt uansvarligt at fortsætte med de nødvendige prisreguleringer også i 1981.

Men der skal forhandles, og jeg understreger, at regeringen lægger vægt på, at det først og fremmest er indholdet og strukturen i forsvaret fremover; vi lægger i høj grad vægt på, at det kan blive en uændret ramme. Vi tror, det psykologisk i forhold til befolkningen, hvor man skal skære ned på mange andre områder, er rimeligt, at vi ikke netop nu øger forsvarsudgifterne på disse områder i faste priser.

Et andet spørgsmål, som egentlig ikke burde være det store spørgsmål, er spørgsmålet om atomkraft. Jeg håber, det er rigtigt, når jeg siger, det var hr. Ellemann-Jensen, der sagde, at dette problem gik regeringen igen uden om, og det dækkede såmænd nok over en indre uenighed og strid i socialdemokratiet – det var vist rigtigt denne gang, tak.

Jeg vil gerne sige, at det, den socialdemokratiske regering gør nu, er at fastholde det papir og det forlig, om jeg så må sige, som SV-regeringen underskrev den 8. august 1979 på Marienborg. Der er nemlig ikke sket noget med hensyn til sikkerhedsproblemerne,

hverken i driften eller i opbevaringen af det radioaktive affald, der giver os anledning til – og heller ikke burde give venstre anledning til – at sige, at nu er der en ny situation, og nu skal vi med djævelens vold og magt have atomkraft lige nu og her. Det mener vi ikke vi kan og skal; vi vil gerne fortsætte på baggrund af aftalen af 8. august 1979. Det er vores holdning til denne sag. Vi håber, at sikkerhedsproblemerne bliver klaret – vi kan nok ikke klare de problemer alene i Danmark, men jeg håber, de bliver klaret – og så kan vi til den tid tage stilling til atomkraft.

Det er fra forskellig side sagt, at den åbningsredegørelse, jeg gav i forgårs, var tom og intetsigende. Jeg vil godt sige, at da jeg hørte det første gang i radioen, blev jeg ikke spor rystet. Jeg vidste næsten med 100 pct. sikkerhed, især hvad man ville sige fra venstres side, og måske nok også, hvad man ville sige fra konservativ side. Men det er bare ikke rigtigt. Det er jo virkelig til at dokumentere, at det ikke er en tale, der er tom og intetsigende. Må jeg bare nævne afsnittet om landbruget, som venstre ifølge tradition interesserer sig ganske meget for. Der står helt præcise ting om, hvad der skal ske, når det gælder gældssaneringen, rentetilskuddene, ændring af aldersgrænse og lånegrænse i K-lånene, de to terminsydelser, der skal ombyttes, således at man kan få 16-årige lån til 6 pct. rente, bygningsafskrivninger, eksportoms og energifgifter, som skal rykkes frem, tilbagebetalingen af dem, for at øge likviditeten i landbruget. Vi ændrer ved den særlige indkomstskat, og vi ændrer også den særlige beskatning af stambesætning. Der er i virkeligheden mere end det, men det er nogle af de ting, som direkte vedrører landbruget. Der er også en række ting, som vedrører erhvervslivet i almindelighed, og der er også sat penge på. Derfor kan man ikke sige, at talen ikke er konkret, den er særdeles konkret.

Den er også konkret, når det gælder den del af erhvervslivet, der hedder byggeriet. Det er, som om man mener, at når der tales om byggeriet, er det bare noget med, at man nu skal bruge flere lejligheder, og det er da vist ikke nødvendigt. Må jeg minde om, at det er en virkelig stor del af dansk erhvervsliv, der er beskæftiget med at producere boliger eller andre former for bygninger eller leverer varer dertil, og hvis boligbyggeriet